

ТУРЦИЯ

ВЪСТНИКЪ ЗА НАРОДНИИ ИНТЕРЕСИ.

ТУРЦИЯ пазилува сѣка сѣбота. Годишната цѣна за въ имперіята, по царската ноца, е 3 641 мецидиста; въкъ отъ имперіята, 4 641 мецидиста. Спомоществованіята трѣбува да сѣ годишни и предплатени. Цисмата които са относитъ до редакціята надписуватъ се до Никола Геновича. Външните настоятели отговарятъ за въстникъ. Подписката за спомоществованіята стана направо у Ц — градъ Галата при Никола Геновича, издатели на въстникъ.

РЕДАКТОРЪ И ИЗДАТЕЛЪ НИКОЛА ГЕНОВИЧЪ.

Прѣди нѣколко врѣме нѣ бѣхми извѣстии съставеніето на една комисія, която са натовари отъ царското правителство, за да разгледѣда прѣстъпки на въстаници. Важността на въпросити кѣито нѣ имамъ да разгледуваме, не ни допусна да кажемъ мислѣта си относително за тая мѣрка. Но защото отложихми разсѣжданіята си, нѣ ще ги направимъ днесъ съсъ по голѣма арѣлость.

Най напредъ върху какво трѣбува да отправимъ разсѣденията си? Дали върху самата комисія, или върху благоврѣменността ѣ? нѣ.

Цѣлъ свѣтъ разбира наистина чи за да са турци въ дѣйствието нѣмъ законъ върху пресата, трѣбуваше естествено да са назначи една особна комисія. Прилаганіето на законити е сѣкоги мѣчно нѣщо и щеше да има голѣми и твърдѣ голѣми недостатки ако са повѣреше тая служба на хора които да не разбиратъ законътъ и нѣговіятъ разумъ.

Това като е тѣй нѣка удобримъ, колкото за това дѣто са казай до насъ, съставеніето на комисіята които белкимъ утрѣ ще има да сѣди и насъ самити. И наистина това е което ни принудява да не отлагамъ за повататѣкъ мнѣніето си ами да го кажимъ просто и чисто и най много относително за съставяніето ѣ.

Прочее отъ кои са съставлява тая комисія? Отъ Салихъ ефенди: предсѣдатель, отъ четирима членови: Икиадесъ ефенди, Версесъ ефенди, Аполоніосъ ефенди, Салихъ ефенди, и отъ единъ секретаръ: Махзари ефенди.

Нѣка отидимъ сега по надалечъ. Какво мнѣніеми нѣ или нѣ, добръ предъ какви хора са намирамъ нѣ? предъ трима мюсюлмани и предъ трима христіани.

Колкото за тримата мюсюлмани нѣ ги прѣземами отъ сега, още за сѣдници. Защо? Дали по причина на тѣхната способностъ? нѣ. Защото нѣ прѣдполагами своеволно чи, ато да не бѣха способни за да изпълняватъ тѣя служби, царското правителство не щеше нѣти да ги наименоваи.

Но главната причина за която нѣ ги прѣземами за сѣдници, то е защото не сѣ нами непріятелни нѣти по духътъ на вѣрата си, нѣти по духътъ на народността си. Нѣ ги прѣземами още, защото сѣ правдолюбиви и глѣдатъ сѣка работа спорѣтъ правилата на законити.

Но да ли е сѣ тѣй и съсъ христіанинѣ? нѣ. Помежду тѣхъ са намиратъ двама които принадлежатъ на грѣцкіятъ народъ, да, на грѣцкіятъ народъ. Прочее цѣлъ свѣтъ

знай чи грѣцкіятъ народъ е лукавъ и дѣлоко непріятель на българскіятъ народъ. Това е жално, нѣ то съществуваша.

Като казуваме това нѣ не подтвърждаваме нищо което да нападне на личността на двамата почтенни грѣцки членова които правятъ честь въ рѣчената комисія; защото нѣи хортуваме въобще. Въ нужно врѣме нѣ сѣмъ била расположени да ги вѣрваме лично и да ги земами за хора твърдѣ способни, твърдѣ учени, твърдѣ умни. Нѣ въ единъ грѣкъ тѣя качества, намѣсто да ни уснигорятъ, ни плашатъ още по много насъ сѣщити сѣми други Българинѣ който ще са представя на комисіята.

Защо ни плашатъ тѣя качества? защото колкото повече единъ грѣкъ е образованъ, способенъ, уменъ, толкова повече той отива къмъ лукавщината за да намѣри средства да ни направи виновни ако не сѣми виновни, а ако сѣми пакъ виновни да ни приложи законътъ въ най голѣмата нѣгова строгостъ.

Това което казуваме, това което мислимъ нѣи сѣщити, нашии съотечественници безъ исклученіе, го казуватъ и го мислятъ пакъ тѣй. И понеже българскіятъ народъ е най на малко два пѣти по много честенъ отъ грѣцкіятъ народъ, слѣдува отъ тамъ чи протестътъ ни срѣщу присѣствіето на двама грѣци въ комисіята струва два пѣти по много отъ рѣкопѣскаията на Грѣцити.

Съсъ това дали исками нѣи щото царското правителство да исклучи грѣцкіятъ елементъ отъ тая комисія и отъ много други? нѣ. Но когато българскіятъ елементъ два пѣтих по многоброенъ отъ грѣцкіятъ е исклученъ отъ тая комисія за ползата на Грѣцити, нашии протести сѣ до толкова праведни колкото безпристрастіето на Грѣцити къмъ насъ е съмнително.

Нѣи можамъ да кажимъ на царското правителство: фърли си погледити върху твойти шестъ милиона Българи, испитай ги и ти нѣма да намѣришъ нѣти единъ бариѣ който, като са врыща отъ едно сѣдловище дѣто засѣдава единъ грѣкъ, да не са уплакува отъ лошавото вліяніе което той упражнява върху другити членови. И понеже нѣи сами сѣми изложени да ви отправимъ негли утрѣ подобни уплакуванія за да отфърлями сѣдници си, намѣри за добръ чи отъ сега още нѣи сѣми ви подади уплакуваніята си и сѣми ви молиди да ги дѣстисати.

Ако има двама Грѣци, единъ Еременецъ, трима Отоманѣ, зашто да нѣмами нѣи единъ Българинъ който да разискува върху прѣстъпки на нашии вѣстникари?

ОФИЦИАЛНО ИЗВѢСТІЕ.

Защо о спорѣтъ религиознитѣ и гражданскіятъ закони, не може никой да бѣде притежителъ било на къща, било на зданіе, или друго нѣкое приходоносно вакѣфско прѣтѣжаніе, безъ предварително дозволеніе отъ Мутевели, за това онія, които иматъ (подъ каквото и да е именованіе) такъва прѣтѣжанія или мѣста (земя) тоже вакѣфски, безъ да иматъ въ рѣцѣти си писменни доказателства (хюджети) длѣжни сѣ да си зематъ такъва доказателства; а пакъ (нѣ), които държатъ нѣкое прѣтѣжаніе съсъ силата на други доказателства, дадени отъ Мутевели, трѣбува да промѣнятъ, сирѣчь да подновятъ тѣзи доказателства.

За улесненіе на работата управителити (мюдири) на сѣчкии евкафи догдѣ да зематъ отъ министерството на евкафѣтъ прѣтѣжателити титули (хюджити), ще даватъ на прѣтѣжателити напечатани доказателства (елми-хаберъ).

Тѣзи елми хаберѣ ще иматъ сила догдѣ са испратятъ хюджетити, които щомъ пристигнатъ, малъ-мюдири ще ги даватъ на прѣтѣжателити, и въ сѣщото врѣме ще имъ зематъ отъ рѣцѣти горерѣченити елми хаберѣ и ще ги испращатъ до министерството на евкафѣтъ.

Онія, които зиматъ изново хюджети ще плащатъ по нѣщо съразмѣрно спорѣтъ стойността и сорѣтъ на прѣтѣжаніето; както ще плащатъ по три гроша за книгата и единъ грошъ калемъ парасѣ (калеміе).

Кога искатъ нѣкои да промѣнятъ елми-хаберити, подтвърдени съсъ печатъ официално припознатъ, ще плащатъ само три гроша за книгата и единъ грошъ калемъ парасѣ и ще зематъ новъ хюджетъ. Тоже и онія, които държатъ въ рѣцѣти си хюджети, дадени отъ евафа и по в рѣдени съсъ царската тура и искатъ да ги подновятъ, ще плащатъ три гроша за книгата и единъ грошъ калемъ парасѣ.

Прѣтѣжаніята, които принадлежатъ на евкафѣтъ, а пакъ са злоупотрѣбляватъ скришно отъ нѣкои си, ще са продаватъ на мезатъ и отъ стойността имъ петъ на стотѣхъ ще са дава на онѣгози, който са намѣри да обади това злоупотрѣбленіе; тоже ще са дава отъ хилѣдата петъ на онія, които са намѣратъ да извѣстятъ че съществуватъ прѣтѣжанія, що сѣ останали и а х л у л ъ.

Горерѣченити разиски ще са написватъ на елми-хаберѣтъ, които ще са дади на прѣтѣжателити, и отъ които не ще да са зема повече отъ казнити разиски, а пакъ

кото държат да искат повече от уре-
ченото, такива ще са наказани строго.

Притъжателите на областите, които са
вели до сега от танкашните мюдири на
евкафите или хабери, подписани от пос-
лъдните, и които или хабери имат сила до
пристигането на хюджетите, пратени от
евкафът, не са задължават да ги раз-
мънят във напечатаните или хабери, спо-
менати въ горните параграфи.

Когато нѣкое притъжаніе преминува на-
слѣдственно от бащата на сина, или от
друго на друго, въ такъвъ случай ако
не са погрижати бѣдущите притъжатели
щото безъ забава да са оздравятъ съ
потрѣбни доказателства, ами отлагатъ
днесъ за днесъ утрѣ за утрѣ, или чакатъ
кога са продаде притъжаніето, такива ще
платятъ двойно отъ разноските.

Ще платятъ двойно отъ разноските и
онѣ които безъ да иматъ оправдателни при-
чини, не са погрижати, щото въ разстояние на
една година отъ обнародваніето на това из-
вѣстіе, да зематъ нови хюджети или подно-
сятъ вѣтхити, които иматъ въ рѣцѣти си,
съсѣ шлага на които държатъ нѣкое при-
тѣжаніе, и които не са дадени отъ Муте-
виліе. А онѣ, които като държатъ притѣ-
жаміи съслѣдственно право, и не са
платили до сега опредѣленното право на
Царското Правителство, ако не побърватъ
щото въ реченното разстояние да исплатятъ
правото на правителството, тѣзи притѣжаміи
ще са отниматъ отъ рѣцѣти имъ, и ще са
вадятъ на мезатъ.

До-сега много работи са писали по
българскитѣ вѣстници относително за пове-
дѣніето на Н. П. Пансія Вратчанскаго. Бъ-
гарія го укоряваше, защото несподѣляше
мислитѣ ѝ. Съ вѣтхитикъ — тѣ го осѣжда-
ше, защото несподѣляше мислитѣ на нѣкои
си чорбаджии.

Турція не послѣдува тоя пѣтъ; тя
не принадлежи на никой партия. Понеже нѣй-
ното поприще бѣше да защищава народни-
ти интереси и да въсѣлюва онѣ човѣци
които са на височината на полежитіето, тя
отвори стѣпловити си на нѣкои си корес-
понденци които хортуваха добро за Н. П.
Пансія.

Тѣ кореспонденции са бѣха испратили
отъ различни лица и отъ тѣхъ нѣ забѣлѣ-
жовали чѣ народътъ трѣбува да бѣди съ-
вършено благодаренъ отъ нѣго. Въ сѣка
работа трѣбува да са глѣда общенародното
мнѣніе, а нѣ интригите на нѣкои си човѣци.

Н. П. Пансія е чистъ Българинъ. Нѣй
трѣбува да го подкрѣпимъ, защото той съ-
жогі можи да ни заслужи. И ако стои той
днесъ привърженецъ на грѣцката патриар-
шія, то е защото не можи да направи дру-
гояче. Народътъ не е приготвенъ още за
религиозното си възраждане; той има нужда
отъ просвѣщеніе, и, за да придобіе това
просвѣщеніе, той трѣбува да има българи
владици.

Нѣй нѣма ни какъ интересъ да фа-
лимъ Г-на Пансія. Нѣ забѣлѣжовали чѣ оно-
ва което са мѣти въ Враца относително за
сваляніето на тоя владика, си нѣма съвѣтъ

иѣстото; чѣ на мѣсто да направятъ добро на
населѣніето, тѣ нѣма да му направятъ ос-
вѣтъ една лоша вина неизлѣклива.

Нашитѣ Българи са навикнати да бѣл-
нуватъ. Тѣ искатъ іераршія, съвършено
раздѣленіе отъ грѣцката патриаршія безъ да
са осѣщатъ чѣ тѣ исканія не мога да са
дадѣтъ. Тѣ мислятъ още чѣ като исфѣрля-
тъ отъ градищата си сичкитѣ владици рѣ-
коположени отъ Фенеръ, тѣ ще сполучатъ
сичко. Това е мнѣніето на минимитѣ пред-
ставители, и съсъ такъвъ разумъ са пи-
сали много писма отъ тука, мюхюлдсани
съсъ печатѣтъ на тукашната българска об-
щина, безъ знаніето ѝ.

Нѣ това е едно заблужденіе. Предъ
нашитѣ очи нѣй нѣма нищо да сполучимъ
до дѣто не са сподобимъ съсъ хора дос-
тойни и съсъ владици Българи. Главното
нѣщо което нѣй трѣбува да правимъ е да
искаме Българи владици тамъ тѣто нѣма
и да подкрѣпимъ тѣ дѣто ги има; да въс-
питамъ дѣцата си, за да приготвимъ хора.
Сичко друго е на ф. и. л. е.

Главното нѣщо пакъ за Високата Пор-
та е да принуди грѣцката патриаршія да ни
даде на сѣкъдъ Българи владици и да под-
крѣпи онѣ дѣто ги има, които предъ очи-
ти на грѣцката патриаршія са червей които
я гложди.

Главното нѣщо, най сетѣ, за Вратча-
нители е да си поддрѣжатъ владиката и да
го иматъ сѣжогі за тѣхенъ благодѣтель.
Защото ако днесъ той не можи да ги удов-
летворява, утрѣ ще можи. Обстоятелствата
са критически. Сѣки трѣбува да пиша умно
и умѣренно.

Нѣй помѣстими по доло една кореспон-
денция отъ Велесъ която хортува за фана-
ріотскитѣ насилія по тѣ страни. Тая корес-
понденция заслужва едно особно вниманіе
отъ читателитѣ ни.

Нѣ въ сѣщото врѣме нѣка забѣлѣжимъ
чѣ тя интересува и Високата Пор-та. Висо-
ката Пор-та трѣбува да обърни най
много вниманіето си по тѣ страни дѣто фа-
наріотскитѣ безчовѣщини са най на висока
степенъ, дѣто панеленитскитѣ етерии глѣ-
датъ най много да възбуждатъ насѣленіята,
заради които компромитируватъ сигурността
на имперіята и спокойствіето на населѣніята.

Нѣй я молимъ да прочете тая велешка
кореспонденция която е израженіе на там-
шнитѣ наши съотечественици за да познай
духътъ имъ и положеніето на работитѣ, и
да тури единъ лѣкъ на това състояние на
работитѣ което е скръбно за сѣки просвѣ-
щенъ човѣкъ.

ВРАТЧАНСКО ИЗЛОЖЕНІЕ. (1)

Негово свѣтѣйшество безъ да познава до-
брѣ тукашнитѣ работи, намѣри врѣме чрезъ
трима интриганти вратчани за да си извърши
онова което е нему угодно, и така да стане
изново развратностъ на всякаде, попови да не
прѣпознаватъ законіятъ свой архіерей, да крѣ-
щаватъ безъ свято миро, да вѣнчаватъ безъ
законно дозволеніе, съсъ едно слово кой какво-
то му е угодно да са ругай съсъ христовата
православна вѣра, и прочее и прочее. нѣй тол-

(1) Видѣ брой 39 на Турція.

кова трудъ положиха съсъ нашитѣ архіерей
заради утѣленіе, а негово свесвѣтѣйшество
заради своята цѣль да употребява орудіе вѣра-
та. Заради това ни казуваме какво Българитѣ
не са виновати заради развратността религиз-
на, и заради преніята, нѣ самитѣ началници на
церквата христова. Да не ни негово свѣтѣй-
шество какво ако и другъ дойде на мѣсто на
сегашнитѣ епископъ, ще да може да поправи
развратността, това е не възможно, не ще да-
де воля царското правителство еще единъ пѣ-
тъ на войската си, за да утѣлюва интригите
на патриаршіята, мѣлостно както предъ чет-
ри години благоизволи, върху това по тѣ мѣ-
ста. Това така е господа и бѣдети увѣрени: нѣ
ако са сумнивате проводете едно мѣрско лице
за да испита и ще да узнайте лѣжа ли е, ис-
тинна ли е. Не е вѣтъ отъ предметътъ ни да
ни съобщимъ и това: ако е праведно, и споре-
дъ узаконеніята, негово свесвѣтѣйшество да са
основай само на лѣжити на трима коварни чо-
вѣци, да проважда ексархъ въ таква обстоя-
телства за испитуваніе; нѣ нека речеме чѣ има
право: като испитатъ ловчанскитѣ епископъ,
и като даде рапортътъ си, какво не праведно
са движатъ свирѣпни онѣ противници, защо
са възбуждаха отъ патриаршіята да исфѣрлятъ
името нѣзъ цѣрквити на законіятъ ни архіерей;
и да помѣняватъ различни имена, защо дадохъ
власть на поповитѣ да вѣнчаватъ безъ архіе-
рейско законно дозволеніе; защо крѣщаватъ бе-
зъ свято миро; той ли е законіятъ пѣтъ на
тримата вратчани; това сами го казуватъ онѣ
които преподаваха прошеніето противъ епис-
копътъ, какво отъ патриаршіята имъ са казало
така, и то е явно зашто като испрати свѣтолов-
чанскій рапортътъ си, и като видѣха какво нѣ-
ма противности, обърнаха на други пѣтъ: сѣ-
щото не въспослѣдува ли въ Пиротъ противъ
нишавскитѣ митрополитъ; питайте и научете
ся: това не е ли езунтизмъ; или е играчка;
предъ тоя драматизмъ сичко бѣше са постро-
ило благочинно, и никой не можеше да дѣрзе
отъ замисленіици, или по добрѣ да речеме
отъ глумавити, на такво противно нѣщо, ако
нѣмаше възбужденіе отъ патриаршіята: зашто
прочее хулатъ Българитѣ какво противозаконно
са обнасятъ къмъ вѣрата си; когато наблюдѣ-
телитѣ са дѣйствующитѣ на тѣ противности.
Това може да са види намъ удивително, какъ
може негово свесвѣтѣйшество да са движи
противъ себе си, нѣ лѣсно е да са убѣди вся-
кой така: негово свѣтѣйшество не е вратчан-
скій епископъ да има за това грижа, колкото
и развратностъ да стане въ една епархія, пакъ
толкова го е грижа, той е далеко отъ тѣ мѣ-
ста, нему не става нищо, той си глѣда да спо-
лучи онова което са обнаса за нѣгова полза, а
развратностъ станало, вѣрата са ругай, законъ-
тъ са тѣпчи, той е далеко отъ тамо. Това нѣй
така знаеме на здраво, и въ всякой случай го-
товни сме да го докажеме съсъ сичкото вѣроят-
но за свидѣтелствуваніе. На конецъ като ви
поздравиме оставаме съсъ принадлежащото по-
читаніе къмъ ваше благородіе. Извѣстиваме ви
при томъ какво ако не са даде вниманіе за да
са испита това нѣщо, и да са поправи, нѣй ще
да са обнесеме до Високата Пор-та да проводи
нарочито да испита на тѣмъ — понеже не е
възможно нечувствително да претърпиме такива
дѣла противни всякимъ начиномъ.

(слѣдуватъ подписитѣ).

КОРЕСПОНДЕНЦИИ НА ТУРЦИЯ.

ВЕЛЕСЪ, 8 Марта. — Четири години са
напѣлиха отъ какъ са находиме въ прѣніе съ-
съ прѣдѣбнѣшитѣ си архіерей Г-на Антима.
До нѣй нѣй не бѣхме обнови публично упла-
куваніята си. А сега, когато векъ Н. П. чрезъ

Патриаршията зима официално строги мърки срещу ни, ний сме принудени да изложим на мѣстото работни които възбуждат едно общо негодование.

Преди четири години, Г-нъ Антиа събраше мирята си, споредъ старитѣ обичаи, той взимае отъ купити: пари, жито, вълна, масъ. . . Жителити селски отгичени отъ това редовно владишко подаване, идеха често да са оплакуватъ на старѣйшинити градски.

Градскити старѣйшини послушаха молбата нѣ, тѣ молиха, Г-на Антиа да земе единъ други тертипъ за събирането на мирята, събраенъ съсъ званието му и съсъ сѣлата на жителити, Г-нъ Антиа остави работата на тѣхъ.

Първенците съчиниха съдователно единъ расписъ за събиране на мирята; той расписъ възскачваше вълити за вѣнчѣлата и случайни спомени до 50000 гроша годишна миря; тѣ му го подадоха. Нѣ той, като нерачеше да склони на тоя расписъ, нѣмъ са отговорил писмено чн като не можалъ да остане на тая заплата, приканювалъ ги да го иматъ за нѣколко дни како гостъ, а не како владика. И дѣйствително послѣ нѣколко дни стана нощемъ и си отиде въ Цариградъ. По истечение на двѣ години вѣмѣ, отъ какъ патуна по западна и сѣверна Европа, само произволно пакъ дойде въ нашия градъ да владикова. И тай въ началото на 1862 година презъ Септември той повика въ митрополіята старѣйшинити градски и селскити първенци, и нѣмъ рече чн иска да си събере мирята за двѣ години чн отсутствувалъ отъ епархіята. И понеже тѣмъ динотласно му отказахъ исканіето, той са споразумѣ писмено съсъ струмнишкиятъ владика Г-на Геротей; тоя послѣднитъ е главното препятствие на българското образование по сичката струмнишка областъ! Г. Геротей, придруженъ съсъ муасабачіята битолски, дойде въ града ни въ Ноември на истата година; н, като употрѣби различни клевети и заплашвания, при мѣстното правителство, той сполучи да надѣлствува отъ битолското правителство емирметата за тая цѣль; съсъ тоя начинъ той принуди неволно реченити старѣйшини и първенци да позволятъ Г. Антиму за да расхвърли и да събере отъ народъ мирята си, които са възскачваше на 50000 гроша, като изключимъ случайнит отъ дозволеніе брачно и спомени, които ставатъ тука сѣка недѣла.

Слѣдъ това въ Декември на сѣщата година пристигна и патриаршеското окръжно писмо за новити годишни владишки заплати. Това окръжно писмо произведе едно всеенско отвращение помежду сичкити класови на народъ.

Отъ сѣждѣ хората роптааха.

Причинити на това народно роптаніе бѣха, едно защото нѣмъ единъ български владика не бѣше подписалъ това писмо, а друго, защото опредѣленната нова владишка заплата, 50000 гроша, за нашата велешка малка епархія, бѣше много голѣма.

Нѣмъ са истъкуваемъ: нашата епархія не може да са сравни съсъ близкити епархії които сѣ два пѣти по голѣми отъ нашата; слѣдователно числото на христѣнит отъ тука е много по малко отъ числото на другити епархії. Въ нѣмъ несъществуватъ нѣмъ градове, нѣмъ паланки, споредъ съдържаніето на окръжното писмо.

Отъ това ще забелѣжите чн нашата епархія са намнираше въ невъзможность да заплати единъ боръ който задминува силити й.

По слѣдствие на тѣмъ владишки работи, Г. Антиа трѣгаа за Цариградъ, дѣто стана членъ въ смѣсеніятъ съветъ.

По нѣговото отсъствие народѣватъ дулъ тука са поутиши, като мислеше сѣка чн ще

напусни тая епархія, до толокъ повече като знаеше и самъ си чн народътъ е истиналъ отъ нѣго, и новата заплата никакъ не склонява да му даде.

Тая мисль подтвърждаваха и слуховити които често са раздаваха помежду ни, какъ велешкитѣ станалъ кога Неокесарійскій, кога Софійскій, кога Изворинскій (въ Босна). . .

Нѣмъ напротивъ нашити надѣжди са изиграха. Н. П. наклеветѣ въ Цариградъ нѣколко лица отъ по първити градски фамилии, които спорѣдъ нѣго биле главната причина на народното кѣмъ нѣго истинуване и отказуване на заплатата му.

На основаніето на тая клевета той казалъ чн е неизбѣжно потребно да са испрати отъ градътъ ви единъ пълномощенъ екзархъ за да прибере двѣ годишни останали правдини и да расхвърли въ сѣщото вѣмѣ по областъта и другити двѣ годишни владишки заплати отъ 50000 гроша. По слѣдствие на това на 24-й Декември миналаго года на день Бѣдникъ послѣ на 12-й часъ нечаяно чрезъ Битоля и Прилѣпъ пристигна въ нашия градъ Велесъ Г-нъ Кирилъ Перистерскій, пълномощенъ екзархъ и снабденъ съсъ патриаршеско синодално писмо и Вали Пашова висока буюрлѣга. И тоя часъ нощемъ отиде да са явитъ при мѣстнитъ царски управителъ, и да си кажи писмата и цѣльта на дохождането му. . . Благодарнитъ управителъ съсъ обикновенната си мудрость му са отговорилъ така: „по причина на вѣнчанинѣти велики празници, за да би могълъ народътъ безприпятственно да ги празнуватъ и свободно да са веселятъ въ дѣнт на славиятъ му Господаръ Султанъ Азиса, работата му ке сѣ отложитъ и кѣ останетъ да са видятъ послѣ Свѣтѣ Богоявленіе по Водницъ.“

Утрѣденъта рано на день Рождество Христово, когато народътъ вече бѣше са събралъ въ черковата Свѣти Пантелеимонъ да слушатъ божественната служба, ето ти чн той слѣзува въ черковата и почна съсъ обикновенната си фенерска гордостъ да извършуетъ божественната служба. Събраніятъ народъ, ако и да са поучудни на внезапното му явление, нѣмъ испрво не са смутни, понеже мислеше да е нѣкой патникъ или гостъ. Послѣ обаче, като са прочете по евангелието патриаршеското посланіе и са научи за намѣреніето на иденето му, много са смѣти и всѣнъ са разиде.

Послѣ обѣдъ за вечерна пакъ дойде екзархътъ въ черква, и по обичаю застана на владишкитъ столъ. Народътъ когато го видѣ повече са смѣти; и като не можеше вече да го търпѣтъ испрати едного отъ помежду си да го възспретъ отъ да читатъ нѣщо по гречески; а български и турски незнаетъ. И абие, по окончателно на вечерната, народътъ са събра въ главното училище Св. Кирилла и Методія. И слѣдъ едно здраво размисленіе, са рѣши да са съчинятъ едно прошеніе до Н. Ц. В. Султанъ Азиса за да благоволятъ да възспретъ насилственити мѣрки, които патриаршията употрѣблява върху насъ, докѣлъ българскитъ въпросъ, не земе единъ добъръ край. Прошеніето незабавно са съчинили и веднага са подписали отъ събранити лица, и послѣ са даде да са подишнитъ отъ селскити жители.

Свѣтѣлъ Перистерскій, кога са научи за това не му дойде добръ; за това остави работата раслаблена до богоявленіе. Като замина и тоя празникъ, повика първо въ митрополіята по първити старѣйшини градски, и ги съвѣтува да склонятъ съсъ добро на исканіето нѣгово за да не са принудитъ да употрѣбятъ насилствени средства върху нѣмъ! а тѣмъ му отговориха свободно и единогласно вси: „Г-не! колкото за двѣти годишни така називаеми старѣйшини правдини, ако и Г-нъ Антиа да

нѣмаше никакво право да ги сакатъ отъ народътъ, нѣмъ на вѣрканіето му, като употрѣби върху насъ насилственити мѣрки чрезъ Г. Геротей Струмнишкий и Битоля, бѣмъ принудени да му позволимъ да расхвърлитъ и соберетъ више реченното количество 50 хиляди гроша. Ако на нѣколко мѣста отъ тона количество му остана ло несъбрано, свободно му съсъ какъкъ способъ щетъ да си го соберетъ. А новата владишка заплата, сравнена съсъ околнити близки епархії, понеже е три пѣти по голѣма, споредъ малочисленността на жителити, не можеме нѣмъ никакъ за нѣмъ да рѣшиме. Ето народътъ що искаше чини съсъ него. Мие отнюдъ въ това не са нѣмаше. Молиме ви само въ името на христѣнщината да обвините на Великата Черква, кѣкъ повечето отъ народътъ отъ четири годишното редовното безплодіе съсъвѣмъ е осирошавелъ, и хиляди селски жители още лѣни са привудиха отъ нѣмъ да прѣпознаятъ Пашата за главатаръ! А сега, ако да нѣмъ са наложятъ искаемата отъ васъ нова двѣ годишна владишка заплата върху 50000 гроша, знайте чѣмъ и осталият селски жители кѣ послѣдуватъ при мѣртътъ нѣмъ, па и отъ самитъ градъ достаточн чнсно фамилии са готватъ да принматъ Протестанството! И немойте да земете на душа цѣлъ народъ за хатѣртъ на единъ челоуѣкъ, който въ растовіе на 6—7 години едно огромно количество пари е креналъ отъ тая епархія, пакъ вие знате.“

Той отъ една страна са обѣща прошеніето на по първити старѣйшини градски да изпълнитъ и обвинитъ това на Великата Черква. Отъ друга обаче повика мухтарити градски и селски и ги принуди да расхвърлятъ новата владишка заплата върху 40000 гроша. Тѣмъ (мухтарити) испрво са противиха на здраво и никакъ не щиха да сънзволатъ на това, ако и да глѣдаха явно, чѣмъ иматъ да са накатамъ. Послѣ обаче като са увѣриха добръ чѣмъ на нѣколко лица отъ по главнити фамилии градски чѣмъта достаточн ще нѣмъ са повредитъ, не го наидоха полезно още да са противатъ. За това най послѣ склониха и са расхвърли новата владишка заплата върху 40000 гроша. — Това сичко бѣде принудително и насилствено, а не произволно. Къ това принуденіе и насиліе са написали вече съсъ неизгладяеми букви въ сърцата и паметѣта на всити жители отъ тая епархія, които останаха онеправдани и обидени вѣчно да са жалуватъ и да протестуватъ върху тѣмъ патриаршески насиліи.

БРАИЛА, 7 Априлія. — Тукашнити Българи и въ тоя случай не останаха назадъ отъ другити свои събратія въ турско. Тонко като са извѣстиха за прѣскѣрнатата смѣртъ на Н. П. Авксентія, изведиѣмъ са приготвиха съгласно да му отпѣжтъ за споминъ единъ парастасъ, което са и свърши на 14 Марта въ черквата Св. Апостола.

Двѣ слова са приназаха прилични и умилителни зарадъ покойника: първото отъ отца Натананла Македонца (кой по случна са намѣри тука) и другото отъ едного ученика. Много народъ, призовани съсъ особни билети, нарочно за тѣмъ служба, испѣняваше храма, дѣто сѣмъ слушаше съсъ умилеіе и усѣщаше на сърце си тажнѣность за любиміи свои священноначалникъ, кой свърши живота си съсъ мъки и неволи, безъ да живѣе, та да види дѣломъ своето желаніе.

Сичко бѣше уредно и добро, нѣмъ право да ви кажи, между жалостнити напоминанія за любиміи нашъ старецъ, мъчяха и други тажни мисли, кои ма неволно дѣрпаха назадъ, и додѣто стоихъ въ черквата, тоно ма близкѣше нѣщо и ми шѣпнаше на ухото да нѣмъ изъ черквата; а то бѣше, дѣто слушихъ да

са чите сичко на Влашки — освѣтъ колкото отчете отецъ Натанаилъ български надъ прастаса.

Тува въ Влашко не е въбранено сѣматъ да са молятъ хората Богу сѣкий по свой языкъ, нѣ вривдата е уродолюбивити Бранчани, които не са свѣстваатъ да купятъ едни черковни книги, които да са намиратъ баре за такова време и на нѣкой голѣмъ празникъ. На Грѣцѣти никой не дума карнасъ, кога си читатъ тахното по всѣдѣ; тѣ си иматъ сичкити книги напѣлно, та кога са случѣ такова нѣщо, намиратъ псалтъ и сичко, а не

Прѣзъ деца са пакъ тѣж сѣ случѣ, да почине ступанката на одного мой познайникъ, който на призова съсъ билетъ, както и другѣти си прѣатели, дѣто са намирахъ на опѣлото ѝ. Следъ като навлязохме въ черквата на Св. Апост., ето ти отъ едната страна че запѣха грѣци: „Елей сонме Киріе.“ — Отсетѣнъ то са прѣвѣкса съсъ едно зарѣчване, и са захвана опѣлото по Влашки, нѣ зашто ми е кога менѣ надуваше дяволъ да си затула уши и да изляза на вѣнъ?

Отъ нетърпѣніе, азъ смѣхъ да кажѣ, че колкото Българи сѣ са отдалечили отъ отечеството си, нарѣдко ще намиримъ нѣидъ чистѣ отъ чужди духъ и съсъ сѣждѣ Българци-на, като далъ Господъ.

Бравачани обичатъ да прахосватъ парити си, нѣ за какви добрини? да хрантутитъ тува Раковски и други такива вагабонти, които пѣхнаха народа ни въ подозрѣніе прѣдъ Турското Правителство, и направиха да са прѣгладва всяка Българска книга най строго, щото да не смѣе вече да напечата нѣкой, каква да е книга, безъ да са страхува и пр. Кой е причината на туй зло? пакъ такива Българановци съсъ вѣтрѣничевѣ глави изъ Влашко; тѣ спомогатъ не за нѣкакви си ползѣни вни-ти, въ за Горски Пѣжтици и за Хайдутъ Янча, който никога не е съществувалъ въ Силистренско, нѣ си е гола уйдорма. За какви спѣни бѣше тал книга на края съсъ прѣведени Грѣци бунтовнически пѣсни? — Не знаа съсъ кой умъ бѣха ѣхъ вѣвели тука и въ Българското училище; то ли бѣше кусура?

Който търси чиста народност и родолюбіе ще го наиде тука въ Джеба на благостойнѣй, който, като сѣки тѣргелъ, отъ какъ изсмува на Б. Пч. меда до напка и сѣкта училището, пое и управленіето на Отелъ де Петербургъ, дѣто прѣвѣде и са пукна като карлешъ!

СЛИВЯНЪ, 30 Мартъ. — Кѣту проче тохъ тази седмица вашитъ вѣстникъ, гледамъ една дописка отъ тука, която, кѣту описва дѣлата на добриятъ нашъ каймаканинъ, отъ части уплаква състояніето на училището ни. Ако и да не са описани добри сичкити причини за сѣсипиваніето на училището ни, нѣ колко за сега да оставимъ до тамъ, защото глѣдамъ че са възбужда желаніе за да ги нарѣдѣтъ, а да ви разкажа една срамна и много срамна въ сегашнитъ нѣкъ комедія.

Нашитъ градъ отъ много време, даже можѣ да кажа и никогашъ, не е можалъ тѣж да са прослави както днесъ!

Прѣди нѣколко дена, единъ калугеренъ на име Амфилоксіосъ, за зла честь нашъ съотечественникъ, изнамерилъ въ къщата на еднѣ сиромѣхъ чилѣкъ една чудотворна икона Св. Богородица, на която чудесата биле, че презъ недѣлата 2—3 пѣти са чувало отъ иконата едно исплющаване и въ частъ зафача да са поопѣва до толкова, щото потѣтъ протеквалъ и по земетъ; нѣ за да са не пролива рѣчениятъ потъ Св. Богородиченъ,

Г. Амфилоксіосъ, ходялъ често въ къщата дѣто е иконата за да ѣ убира потѣтъ съсъ памукъ. Въ него време разгласилъ между женскитъ полъ, че кокто жена (защото за мажѣ не ставало цѣръ), а особенно млада безъ грѣшна, страдае отъ очи-болъ, гърди-болъ, крако-болъ и проч. да отидѣ при него и смиренно поклони до тѣхѣ испуленіе.

Кѣту са расчува това въ градѣтъ ни, напѣти съотечественни, на които умѣтъ го е испѣла кувовицата, трѣгнаха една по една да са лекуватъ, съсъ най голѣмата увѣренность че дѣйствително е чудотворна икона. Калугеренъ съсъ всяко благодареніе прѣвѣмалъ лѣкоумнитѣ женичанъ и зафачалъ една по една да ги мажи съсъ потѣтъ на Св. Богородица, кѣту ги врѣтосва и съсъ иконата по гърдити.

Отъ денѣтъ когото запознаха да върватъ да сѣ цѣржѣтѣ оніа, които страдатъ, зафачаха и подаркити да си събиржѣтѣ за счетъ на Св. Богородица; нѣ видѣна Есѣсѣбѣи тѣ трѣба да сѣ е условилъ нѣщо да зима за киріа, а остатокѣтъ сѣ доврѣніе сѣ обѣщавалъ Калугеринѣтъ да го употреби за ползата и слава на градѣтъ ни, кѣту направѣ съ тѣхъ едни позлатени моци. Ако ли дохождѣ сѣ увеличитѣи щемоли гражданитѣ да съдѣйсгвуватъ да сѣ направѣ единъ Манастирь около градѣтъ, за да живѣятъ нѣколко калугери въ него и да сѣ молятъ Богу за душеспасеніето на напѣти граждани. Боже! до кога ще търпѣмъ такива калугери, които вече лѣно зафачаха да си хулятъ сѣ Св. твое име!

Училището ни сѣ е искрѣтело, уборело и е заприличело на нѣкой запустѣлъ плевникъ, за което напѣти чорбаджѣи смѣжѣтъ да похарчатъ отъ общинатъ 4—5 стотинѣ гроша да го замажатъ, съъ извиненіе че общинатъ нѣмалъ парѣ, ха да направѣтъ на калугерина особно удаѣ въ церкватъ да исповѣда млади жени, намѣриха не 5 стотинѣ гроша нѣ хилѣда и петстотинѣ гроша. Да, зашто имѣ училище и учители, калугеръ повече можѣ да трѣба.

Този родъ хора-калугери, сякогажъ сѣ постѣпвали за ползата си твърдѣ умно: за да сѣ врѣчатъ плановѣти, тѣ сѣ зимали на своя си страна нѣкой отъ чорбаджѣитѣ, за да ги заглаватъ и да сѣ струватъ че ушѣ невиджатъ на събланиитѣ имѣ.

За сътрудникъ въ предпріятіето си, напѣитъ калугеръ си е довелъ и други събратѣ отъ него по млади по здравъ щото да е способенъ въ всяко отношеніе. Нѣкои отъ напѣти чорбаджѣи неможатъ да имѣ сѣ нарадуватъ за способноститѣ имѣ и сѣки денъ сѣ чуватъ хвалби за тѣхъ: едни казватъ, „видишъ ли по младѣитѣ какѣвъ е здравъ и какѣвъ добъръ гласъ има? „други пѣкъ“ бѣй, до сега да не сѣ намѣри такѣвѣи свѣтіа чилѣкъ да изнамерѣ тѣзи икона! ами до сега въ прахопѣти затурена!

Не сѣ сѣмѣвѣми че Г. Амфилоксіосъ, ако му неперѣтрѣсятъ сметкатъ же сѣ провѣзгласи кѣту Св. Ангелуша за срамъ и голѣмъ грѣхъ на сливенскатъ община!

Дано сѣ съвзематъ поне напѣти фамилиститѣ поповѣи да искоренжѣтѣ тѣзи съблѣзъ, зашто тѣмъ е повѣрено стадо то Христово и тѣ сѣ отговорни за развращеніето имѣ прѣдъ Бога и прѣдъ челоуѣцитѣ.

Сега до толкова ви пиша Г. Редакторе, че ако сѣ продължитѣ тѣ чудеса же ви ѣвж по име оніа отъ тѣхъ които спомогатъ на калугеринатъ за тѣзи измама.

ПОЛИТИЧЕСКИ ИЗГЛѢДЪ.

Новинитѣ които прѣстигнаха тая седмица отъ Европа не сѣ твърдѣ важни. Дипломатитѣ са виждатъ да отлагатъ сичкити ра-

боти, които разбуджатъ духовитѣ и расклащатъ основитѣ на мирѣтъ на Европа, на врѣмето.

Папата, който, прѣди три мѣсеца, са о-беспокояваше най серіозно за свѣтската си властъ, са вижда днесъ утѣшенъ и усигуренъ отъ словата които са приказаха отъ разни оратори относително за упазата на тая свѣтската властъ.

Нѣ каквито и да бѣдатъ миѣніята на членовитѣ на законодателното французско тѣло, каквито и да бѣдатъ защититѣ на Г-на Руера и Оливьера, които, като ергани на императорското правителство, потвѣрждаваха въ разискуваніята чи французското правителство е расположено да подкрѣпи свѣтската властъ на Папата, чи прѣвѣженнитѣ на Папата не сѣ разбрали, добръ разумѣтъ на конвенціята отъ 15 Септември, Италианцитѣ сѣ виждатъ да са боратъ още съсъ глупавитѣ си претенци да искатъ Римъ за столица на италиа.

Спорѣдъ нѣкои си вѣстници пѣтуваніето на французскитѣ императоръ за Алгеріа нѣмало никаква политическа мислѣ нѣ само за здравіето си и за добриятъ климатъ. Нѣ спорѣдъ други, нѣговото пѣтуваніе имало за цѣлъ да поставѣ Абдѣл-Надера, днесъ въ Цариградъ, за под-кралъ на тая земя.

Телеграфически депешѣ които пристигаха миналата недѣля отъ Паришъ ни извѣстѣватъ убиваніето на прѣдсѣдателятъ Ан-колинъ. Убийцитѣ не сѣ фанали.

Сѣщата денеша ни извѣстѣва още и убиваніето на единъ отъ секретаритѣ на руското посолство въ Паришъ.

СЪБАКВИ НѢЩА И НОВИНИ.

— Тая недѣля сичкитѣ чиновницѣ отъ руското посолство са обѣвѣкоха съсъ черни дрѣхи за да изжѣятъ смъртѣта на Н. Ц. В. на следникѣтъ на руската корона на когото смъртѣта извѣстѣихи миналата недѣля.

— Н. Ц. В. Султанѣтъ, като научилъ смъртѣта на Н. Ц. В. наследникѣтъ на руската корона натоварилъ Н. В. Аѣли паша да направи на генералъ Игнатіева частѣта кокто Н. Ц. В. зема за скръбѣта въ кокто това приключеніе тури царската руска фамиліа.

— Научавама са чи разни прѣспирни станали въ Ески-Заара помежду чорбаджѣитѣ и населѣніето. Много жители отъ тоя градъ както видѣли чи въпросѣтъ не са свѣршѣва, рѣшили да прѣпознаватъ грѣцката патриаршіа. Единъ двама прѣдставитѣли сѣ прѣтили тука въ Цариградъ. Казуватъ чи тѣ прѣдставитѣли сѣ тѣжмели да правятъ давѣ съсъ чорбаджѣитѣ отъ Желѣзникѣтъ за нѣкакви си пари които тѣ послѣднитѣ сѣ събирали отъ тѣхъ и

— Казуватъ чи рускитѣ императоръ, който отидѣ за Никеа за да посѣти синѣтъ си който бѣше отишѣлъ въ тоя градъ за здравіето си, миналъ презъ Паришъ дѣто сѣ видѣли съсъ Наполеона III. Той сѣ разговарѣлъ десѣтъ минути съсъ нѣго и му прѣдставѣлъ двата си други синови които го придружавали. Александъръ II билъ твърдъ наскръбенъ.

— Слухоуи са раздаватъ чи по една министѣрска заповѣдъ Гѣйдѣтѣ са забранила вече отъ да са занимава съсъ политически и народни работи. Тѣ нѣмала да са занимава за напѣшъ освѣтъ съсъ книжевни работи. Нѣй жалѣмъ това забраненіе.

Отговорникъ Никола Геновичъ.